

Alva

reser utomlands

B|WAHLSTRÖMS

Pernilla Gesén

Halloween och döden

Alva sitter i klassrummet och lyssnar på sin lärare Björn som pratar om döden. Utanför fönstret är allt guld. Lönnen är insvept i stora gulguldiga och rödguldiga löv och solen lyser också guldigt in genom fönstret, rätt på Alva och Esmeralda som sitter bredvid varandra.

Esmeralda är Alvas nya bästis. När Esmeralda började i klassen var det krångligt för dem att bli kompisar för Julia ville inte att Esmeralda skulle vara med. Och så var Julia arg på Alva för att Alva råkade släppa Vitnos koppel. Vitnos var Julias alldeles vita kaninunge. Han sprang bort och kom aldrig tillbaka, så han är nog död.

– När det är allhelgonahelg så tänker många

extra mycket på dem som är döda, säger Björn.

Esmeralda räcker upp handen.

– Vi brukar åka till farfars grav.

Det är inte bara Esmeralda som brukar åka till gravar. Snart åker flera händer upp i luften. Nästan alla barn i klassen verkar känna någon som har dött. Förutom Alva, hon har inte ens varit på en begravning. Nu är det nästan som hon blir avundsjuk på det allvarliga som hennes klasskamrater berättar om. Och allvarligast blir det när Julia berättar att hennes kusin är död.

– Men! Var det ett barn? frågar Alva utan att räcka upp handen.

– Ja, mumlar Julia utan att titta på henne.

– Vi låter Julia berätta om hon vill, säger Björn.

Det verkar inte som om Julia vill berätta mer för hon är tyst. Björn börjar prata om halloween istället. Han tycker att det är viktigt att barnen förstår skillnaden på halloween och på allhelgona-helgen. Men det behöver han knappast säga. Alla i klassen verkar veta exakt vad halloween

är. Skräck, såklart! Då man får klä ut sig till något riktigt hemskt och skrämma vem man vill.

– Vi kanske ska ha en halloweenfest här i skolan? Vad säger ni om det? frågar Björn.

Plötsligt blir det fart på Alvas klass. Alla pratar i mun på varandra om vad de ska klä ut sig till. Alva tänker vara vampyr och Esmeralda vill vara djävul och de kan inte sluta prata om festen förrän det är rast och Julia kommer fram.

– Han hette Noah och han var bara tonåring.

Alva och Esmeralda tystnar. Julias ögon är svarta av allvar, så lämnar hon dem och går ut. Kvar i korridoren står Alva och Esmeralda med oknäppta jackor.

Alva och mamma Elena är ute och promenerar med Alf. Alf är Alvas hund. Hans päls är trasslig av höstlöv och lera och han håller en stor pinne i munnen. Alf är också ganska stor, han är faktiskt så pass stor att han skulle kunna dra omkull Alva om han vill, men det vill han inte för han är snäll.

De är ute på en efter-middagen-promenad. Alva tycker att det är en bra promenad, särskilt när luften har blivit så lätt att andas och liksom sval, som den blir på hösten. Och då är det enkelt att prata. Alva berättar om halloweenfesten och om Julias döda kusin. Men mamma lyssnar inte så bra när Alva pratar för hon avbryter flera gånger med sitt tjat om att det är på tiden att Alva träffar Robertos dotter.

– Så vi tänkte gå ut och bowla imorgon, säger mamma.

Alva har bowlat en gång förut. Det var när mormor och morfar hälsade på. Då kastade de jättetunga klot på en jättehal bana för att försöka få ner några vita saker som stod uppställda långt bort.

– Varför ska jag träffa henne?

– Roberto och jag har ju varit ihop i flera månader nu. Vi tycker att det vore bra om Nicole och du fick träffas.

Alva öppnar den höga grinden till rastgården och kopplar loss Alf. Han skuttar glatt iväg och

hälsar på en annan hund.

– Jag tycker inte det är kul att bowla.

– Du har bara gjort det en gång. Det går säkert bättre nu.

Mamma tittar på Alf men Alva ser att hon tänker på annat. Snart vänder hon sig mot Alva.

– Det är ju höstlov om två veckor.

– Vet jag väl, det var ju det jag pratade om. Att klassen ska ha halloweenfest innan lovet.

– Vet du vad du ska göra under själva lovet då?

Mamma ser glad och busig ut. Så svarar hon:

– Vi ska åka till Kanarieöarna.

Alva kastar sig om mammas hals och börjar skutta runt. Resa utomlands är det bästa hon vet.

– Härligt va? Det blir du och jag och Nicole och Roberto.

Skuttet tar slut på en gång.

– Man kan inte åka iväg med människor man inte känner.

– Mig känner du ju. Dessutom kommer mor-
mor och morfar ner också.

Alva känner sig både glad och arg på en gång.

– Vi ska till en ö som heter Gran Canaria. Där är det soligt och skönt. Riktig sommar.

– Kan man bada i havet?

– Hm, men det är kanske lite kallt.

– Finns det pool?

Mamma nickar. Det finns pool och de kommer att bo precis vid stranden. Och då känner sig Alva nästan bara glad. Det låter härligt när mamma berättar om att de ska bo i fina hotellrum och äta middag på restaurang varje kväll, och om vattenparken de ska besöka. Alva försöker att inte tänka på att Roberto och hans dotter ska med. Hon kan ju alltid vara med mamma och mormor och morfar.

Bowla med Nicole

Alva och mamma har precis klivit av tunnelbanan för att möta Roberto och hans dotter. Mamma är glad. Hon går snabbt och ser pigg ut.

– Vad spännande det ska bli! Jag har ju aldrig träffat Nicole förut.

Alva vill inte tycka att det är spännande. Men hon kan inte låta bli att känna sig pirrig, för det kanske kan bli så att Nicole och hon blir kompisar. Mamma har berättat att Nicole är tre år äldre än Alva, men Alva vet flera som går i sexan som är snälla. Som Esmeraldas storasyster, hon är tolv år och snäll. Om Nicole är så snäll kanske det blir roligt att bowla.

Nicole ser inte alls ut som Esmeraldas storasyster, hon ser ut som en tonåring. Hon står en bit ifrån Roberto med arga ögon och mycket smink. Alva och mamma går fram och hälsar. Mamma och Roberto kramas. Och så hälsar mamma på Nicole.

– Vad roligt att äntligen få träffa dig!

Nicole ler inte tillbaka. Hon har hörlurar i öronen och armarna i kors.

De börjar gå mot bowlinghallen och de enda som pratar är mamma och Roberto. Alva vet inte hur hon ska vara. Då och då sneglar hon på Nicole. Nicole har ljust hår som är tunt och ganska långt. Hennes ansikte är blankt och ögonbrynen syns nästan inte. Men hon har många ögonfransar som är svarta och klibbiga av sminket.

När de har kommit in i bowlinghallen och bokat bana ska de byta skor. Bowlingskorna är vita med breda ränder i rött och svart. Alva letar efter sin storlek. Nicole surar för att skorna är fula och sedan för att de känns för stora. Men så kommer

det in några tonårskillar och då blir hon tyst. Alva märker att Nicole blir lite röd i ansiktet. Killarna får syn på henne och verkar också bli generade.

Snart står de vid bana sju med varsitt klot. Kloten är tunga och på varje klot finns det tre hål där man ska stoppa in sina fingrar. Roberto förklarar att det är för att få ett bra grepp om klotet innan det kastas iväg. Han pratar som om han kan allt om bowling och mamma tittar på honom som om allt han säger är *så* fantastiskt. Ur högtalarna spelas musik, mamma nynnlar som vanligt med till låtarna. Hon verkar inte bry sig om att Nicole tittar på henne. Om Nicole tittade på Alva skulle Alva säga något bra. Att hennes mamma är lite knäpp kanske, och så kunde de skratta. Men Nicole tittar aldrig på Alva.

– Kolla vad snyggt med lilaglitter, säger Alva och håller upp sitt klot.

Hon säger det ut i luften, fast egentligen är det till Nicole. Men Nicole bryr sig inte om Alvas

klot, hon sneglar mest bort mot en annan bana där tonårskillarna spelar.

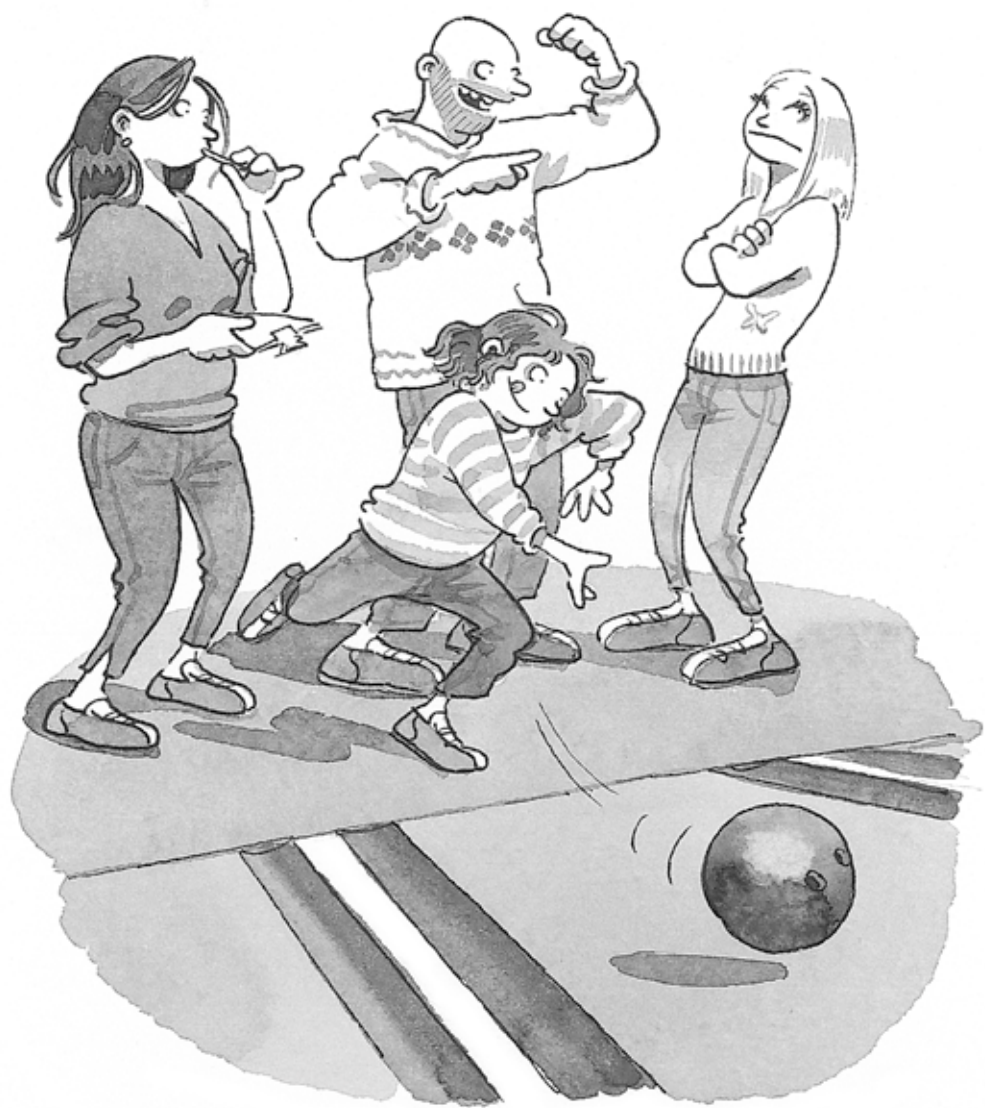
Roberto börjar spelet och kastar iväg sitt klot ut på den hala banan. Klotet rullar snabbt iväg mot de där vita sakerna långt bort. Han grymtar och låter missnöjd när han ser sina poäng på teven som hänger ovanför banan. Sen är det Nicoles tur och hennes klot åker genast ner i rännan bredvid banan. Nicole svär. När Roberto säger till henne att inte svära svär hon lite mer. Det tycker Alva är roligt. Nästa kast så svär hon över att hon gjorde illa ett finger. Då verkar det som att Roberto har tröttnat på att säga till henne.

Alva kastar iväg sitt klot så löst att det nästan stannar mitt på banan, men sakta, sakta glider det framåt och rätt in i de vita grejerna, som tydligen heter kägglor enligt Roberto.

– Du hade ner alla kägglor! Det är helt otroligt!

Han tittar upp på teveskärmen och pekar.

– Strike Alva, du leder!

Alva känner sig stolt. Det var ju inte så svårt att bowla. Men det tycker Nicole, för när det är hennes tur så åker klotet ner i rännan igen. Och igen. Nicole morrar åt sin pappa när han försöker komma med råd och Elena har slutat att sjunga med till musiken. Men Alva är glad, för hon får ner många av de där käglorna och fortsätter att leda.

- Det här är inte alls så svårt, säger hon glatt.

Hon hör att Nicole fnyser åt henne, men det försöker hon strunta i.

- Jag tänker inte kasta nåt mer, det är astrist ju!

- Det är bara att kasta rakt, som jag, säger Alva.

- Jaha.

Nicole låter inte särskilt intresserad. Hon sätter sig på en stol och ser sur ut. Roberto säger till Alva att hon ska strunta i Nicole. Han försöker säga det roligt.

- Jag brukar säga att hon är en riktig surskalle. Det är bara för att hon älskar såna godisar, eller

hur Nicole? Såna som ser ut som dödsfallar.

Nicole verkar inte tycka att Roberto är rolig för hon beter sig som om hon inte hörde honom. Alva ser hur mamma är på väg att säga något argt till Nicole men ändrar sig. Alva tycker att surskalle var ett bra ord. Hon ska försöka strunta i Surskalle-Nicole men det är svårt. Hon tycker inte heller att det är roligt att bowla längre, och mamma är ovanligt tyst.

– Kom igen nu tjejer, vad är det här, begravning eller? skämtar Roberto.

– Någon här borde ha stannat hemma, morrar mamma och trycker argt ner fingrarna i hålen på bowlingklotet.

Och svisch! Så är både mamma och bowlingklotet på väg mot käglorna. Golvet på banan är glashalt, mamma far iväg som om hon och klotet satt ihop. Och nu är hon inte tyst längre, hon svär mycket värre än vad Nicole gjorde förut. När mamma äntligen får loss fingrarna ur klotet försöker hon gå tillbaka. Men hon kan inte hålla balansen, snart halkar hon runt på banan och

sätter sig på rumpan. Då kan Alva inte hålla sig för skratt. Inte Roberto heller. Det gör mamma ännu argare, hon svär så mycket att alla i hela bowlinghallen tittar. Då börjar Nicole också att skratta. Mamma ställer sig försiktigt upp och tar små, små steg tillbaka.

– Vad taskiga ni är! fräser hon.

Men det rycker i hennes mun. Och snart kan inte ens hon hålla sig. För hon bara halkar omkring på banan.

– Hjälp, skrattar hon och viftar med armarna.

En kille som jobbar i bowlinghallen kommer fram och säger att *man faktiskt inte får gå på banan, det är förbjudet*. Då skrattar alla ännu mer eftersom Elena faktiskt inte kan komma därifrån. Till slut får Roberto hjälpa henne.

Alva

*När Alva vill något riktigt mycket
vet hon precis hur hon ska göra.
Det är tur att hon är så påhittig.*

Alva längtar efter halloweenfesten som hennes klass ska ha. Och hon längtar efter höstlovet för då ska hon resa utomlands med mamma. Oturligt nog åker de inte själva. Roberto och hans tolvåriga dotter Nicole ska också med. Det är bra att de reser till Kanarieöarna där det är sommar och man kan bada och äta på restaurang. Och det är bra att Alva delar hotellrum med mamma och inte med Nicole för Nicole är precis som en tonåring. Hon är sur nästan jämt och klagar på det mesta.

Alva försöker vara som Nicole, men det är svårt. Alva älskar ju att simma i havet och i poolen, att mysa med mamma på hotellrummet och äta små friterade bläckfiskar. Det händer till och med att hon tycker om Nicole, när Nicole glömmer bort att vara sur. Men nog hade det varit bättre om mamma och Roberto gjorde slut? Det tycker Nicole också. Tillsammans smider de planer på hur de kan förstöra.

www.wahlstroms.se

ISBN 978-91-32-16003-5

9 789132 160035